

[Poul Møller.]

tanker i markedsudvalget eller i det udenrigspolitiske nævn.

I øvrigt må jeg sige, at hvis vi ikke skulle kunne kritisere konsekvenserne af de forslag, som fremsættes, altså det, vi tror vil blive konsekvenserne af en økonomisk politik, af frygt for, at befolkningen vil tage det som en vejledning i, hvordan de skal handle økonomisk, så kan vi da ikke have en fri debat i dette folketing. Og er meningen da ikke, at vi skal have en fri debat, også når vi har disse betænkeligheder over for den økonomiske politik? Har det så noget som helst formål at sige, at disse betænkeligheder ikke må fremsættes fra folketingets talerstol? Naturligvis ikke. Man kan ikke skjule den økonomiske situation, man kan ikke lægge låg over og sige: nu må I tie stille, for ellers opdrager I folk til at handle uøkonomisk og ødelægge landets økonomi. Det må man tænke på, før man fører en økonomisk politik, der giver sådanne betænkeligheder.

Den højtærede finansminister var også inde på de høje skatteprocenter og mente, det var skattefradragets ret, der bidrog hertil. Deri er vi jo også uenige, og det kan vel ikke nytte noget at fortsætte diskussionen om skattefradragets ret. Jeg vil imidlertid gerne fremhæve, at den finansminister, som netop har fremsat et forslag om en kildeskatorning, hvori han hævder, at der er en skattefradragets ret — som efter min mening er en meget fikseret skattefradragets ret — han står i næsten samme moment og påpeger, at skattefradragets ret efter hans opfattelse er en stor svaghed i vort skattesystem. Det er ham, vi skulle have som garant for, at skattefradragets ret blev bevaret i vort skattesystem. Det fortæller os noget om, hvilke betænkeligheder vi kan have over for kildeskatten, og jeg vil gerne i den forbindelse stille ministeren det spørgsmål, om han er enig med socialdemokratiets næstformand i, at kildeskatten er et vilkår for gennemførelsen af hans eget forslag om merværdioms. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Statsministeren svarer på det!). Har statsministeren svaret på det, eller er det på kongressen, han skal svare? I hvert fald vil jeg gerne have spørgsmålet helt afkla-

ret, for det er givet, at vi bliver ikke skræmt af den trussel.

Det ærede medlem hr. Poul Hartling har indgående beskæftiget sig med den højtærede statsministers indlæg, og jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det. Da jeg hørte statsministerens indlæg, tænkte jeg, at han egentlig var på vej mod stjernerne. Der var praktisk talt ingen vanskeligheder herhjemme. Han var på vej mod stjernerne, ja, det var vel således, at han bevægede sig i rummet frit svævende. At så stævnemødet i rummet heller ikke rigtig lykkedes for den højtærede statsminister i marts måned, er noget andet. Men jeg vil gerne bruge billedet, for det var vel nærmest det, den højtærede statsminister havde forestillet sig: et stævne-møde frit i rummet, som ikke havde noget hold i realiteterne. Der var ikke virkelige realiteter i forligstilbuddene eller forligsskitsen, de manglede jo. Der var en række ubekendte faktorer. For det første måtte vi vente, som der er blevet sagt, og statsministeren ligesom bebrejdede os, at vi ikke ville gå i gang med det samme, da vi fik den første kaskade — jeg havde nær sagt, når man nu taler i Christian den Andens sprog, den første del af Stockholms blodbad; men vi ville altså have det hele.

Nu er det jo ikke blot os, der bebrejder regeringen denne tilrettelæggelse, men når vi igen vender os til socialdemokratiets næstformand, det tidligere ærede medlem hr. Hans Rasmussen, udtaler han i samme tale — jeg beder om tilladelse til at citere Berlingske Tidende fra d. 29. maj i år —

„I denne forbindelse kan jeg dog ikke undlade at beklage den langsommelighed, som både regering og lovgivningsmagt har anlagt i arbejdet med de forøgede skatter.

Skal der fremsættes skattelovsforslag, skal de være gennemarbejdede og ikke fremsættes i folketinget, før de er så fuldstændige, at der ikke kan øves nævneværdig kritik over for dem. Selv om en sådan alligevel fremsættes, bør regeringen stå fast på sine forslag og kræve dem gennemført.“

Hans Rasmussen mener altså, at det var dårlige forslag, ikke gennemarbejdede forslag, den højtærede finansminister fremsatte. Men så kom man da endelig — alle disse